

HILDE
FIETSTE NAAR
ROME

Hilde

Relatie: getrouwd

"Eigenlijk wilde ik naar Santiago de Compostella lopen. Ik ben wandelcoach en hou van wandelen. Alleen: mijn man houdt daar niet van, hij vindt wandelen supersaai. Zelf vond ik de route naar Santiago bij nader inzien ook wel wat platgelopen. Ineens bedacht ik dat mijn vader in 1950 in zijn eentje naar Rome is gefietst. Daar vertelde mijn vader, die inmiddels is overleden, altijd verhalen over. Mijn man zag het ook helemaal zitten om naar Rome te fietsen, dus drie jaar geleden dachten we: dit gaan we doen. Mijn vader was een gelovig man: hij ging ook naar Rome voor de zegen van de paus. Hij had net een halfjaar verkering met mijn moeder, wilde de zegen voor een goed huwelijk met veel kinderen en dat hij zijn artseneexamen zou halen. Dat is allemaal gelukt, haha. Toen mijn vijf broers hoorden dat wij dit gingen doen, vonden ze dat ontzettend leuk. Mijn man en ik vertrokken vanuit het ouderlijk huis van mijn vader in Geleen, net zoals hij dat had gedaan. Onderweg appten we veel met mijn broers, dat werkte verbindend. In het begin vond ik het fietsen zwaar. We gingen ongetraind op pad en al meteen na Limburg fietsten we een aantal gemene heuvels op. Ik dacht soms: dit gaan we niet redden. Maar je bouwt gedurende je reis conditie op. Je bent op vakantie, we zagen wel hoe ver we zouden komen. Dat is ook een levensles die ik heb geleerd van het fietsen: je hoeft niet altijd te wachten om iets te doen, je kunt ook gewoon beginnen. De Alpen waren trouwens wel echt zwaar. Je fietst in Zwitserland met allemaal haarspeldbochten naar boven en het wordt kouder. Op een gegeven moment moet je een jas aan. Maar toen we boven kwamen, waren we supertrots, daar hebben we het soms nog over. Daarna daal je af, weer met haarspeldbochten, van drie graden op de top naar 33 graden beneden. Toen waren we ineens in Italië, in een andere, veel lossere sfeer. Dat was zo heerlijk, het was een gelukkige tijd. In Rome zijn we naar het Sint-Pietersplein geweest voor de zegen van de paus. Ik heb niets met het geloof, maar wilde erheen omdat mijn vader er was geweest. Toen de paus na lang wachten op het balkon verscheen, brak ik. Dat was zo'n emotioneel moment. Mijn vader was op dat moment even dicht bij mij."

'Ik wilde naar de paus, net als mijn vader in 1950'

TEXST: ELIA MAE WESTER. FOTOS: PRIVÉBEZIT.